

Arrest

nr. 209 392 van 17 september 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. L'HEDIM
Edouard Kufferathlaan 24
1020 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 mei 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 juni 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat A. L'HEDIM verschijnt voor verzoeker en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart de Marokkaanse nationaliteit te hebben.

Op 3 november 2016 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Nederlandse schoonzus.

Op 28 april 2017 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissingen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die het beroep bij arrest van 12 oktober 2017 met nr. 193 555 verwierp.

Op 17 november 2017 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van zijn Nederlandse schoonzus.

Op 14 mei 2018 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissingen vormen de bestreden beslissingen.

Zij zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.11.2017 werd ingediend door:

Naam: E.M.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1993

Geboorteplaats: A.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] HASSELT

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 17.11.2017 voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde A.B.C., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- verklaring op eer dd. 20.02.2018 waarin de referentiepersoon en haar echtgenoot enerzijds stellen dat ze in Marokko gedomicilieerd zijn op het adres O.L., B.L.N., en anderzijds dat betrokkene sedert 2009 met hen samenwoont en dat ze hem ten laste nemen: gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kan deze verklaring op eer niet worden aanvaard als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Bovendien dient met betrekking tot de aangehaalde samenwoning opgemerkt worden dat uit de gegevens van het Rijksregister van de referentiepersoon en haar echtgenoot blijkt dat ze respectievelijk sedert 15.04.2010 (komende van Roermond, Nederland) en 09.08.2010 ononderbroken in België gedomicilieerd zijn. De inhoud van deze verklaring wat betreft de aangehaalde samenwoning is dan ook niet afdoende betrouwbaar, en kan niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag

gezinshereniging. Wat betreft het aangehaalde ten laste zijn van betrokkene, dient opgemerkt te worden dat er geen documenten ter afdoende staving van deze verklaring werden voorgelegd.

- 'certificat administratif de charge de famille' n°694 dd. 09.08.2017: echter, dit attest zegt enkel iets over de situatie vanaf augustus 2017, op een moment dat betrokkene reeds in België. In het kader van de huidige aanvraag dient betrokkene aan te tonen dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Er dient tevens opgemerkt te worden dat uit dit attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste zou worden genomen door zijn schoonzus. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten; de overige voorgelegde documenten kunnen niet aanvaard worden als afdoende staving van de inhoud van het attest. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2017' n°1848 dd. 28.07.2017: echter, uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt enerzijds dat dergelijke attesten steeds worden afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene, en anderzijds dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Louter dit attest kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- bewijzen geldstorting vanwege een derde (broer van betrokkene) aan betrokkene dd. 07.12.2015, 08.01.2016, 09.03.2016, 04.04.2016, 06.05.2016, 09.06.2016, 04.08.2016, 12.09.2016 en 26.09.2016 (drie data onleesbaar); deze geldstorting werd reeds voorgelegd in het kader van de vorige aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 03.11.2016) en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 28.04.2017.

- attesten dd. 10.01.2018 en 25.01.2018 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als zijn broer (echtgenoot van de referentiepersoon) tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW Hasselt. Er werd geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode september - november 2017: uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt echter dat deze tewerkstelling werd stopgezet op 28.03.2018; de voorgelegde gegevens betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn dan ook niet langer actueel, en kunnen niet mee in overweging genomen worden in de beoordeling van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 31.10.2016 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 15.04.2010 ononderbroken in België woont. Van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, of een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene vermeende financiële precaire situatie hem geenszins te hebben verhinderd om verscheidene malen met een visum kort verblijf naar Spanje te zijn reizen.

Het gegeven dat betrokkene sedert oktober 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men

onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Over de ontvankelijkheid wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

Ambtshalve wijst de waarnemend voorzitter op een stuk dat bij wijze van actualisering door de gemachtigde aan de Raad werd overgemaakt volgend op de beschikking van 25 juli 2018 waarin de Raad op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet aan beide partijen vraagt alle inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot de actuele situatie.

Het betreft een verklaring van 7 augustus 2018 van verzoeker waarin staat: “ik ondergetekende, E.M.A. geboren te A.M. (Maro) op [...] 1993 verklaar afstand te nemen van mijn aanvraag artikel 47/2 met mijn Nederlandse schoonzus”. Er wordt ter zitting niet betwist dat verzoeker dit heeft ondertekend.

Tegelijk blijkt uit de stukken dat verzoeker ondertussen in augustus 2018 een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft ingediend in functie van zijn echtgenote T.J. van Nederlandse nationaliteit.

De Raad vraagt de raadsvrouw van verzoeker hoe dit stuk moet geïnterpreteerd worden. De raadsvrouw betwist niet dat verzoeker deze verklaring heeft gedaan en vraagt zich af of iemand die een nieuwe gezinsherenigingsaanvraag indient, niet hoe dan ook belang verliest bij de vorige aanvraag. Zij gedraagt zich naar de wijsheid van de Raad wat betreft de door verzoeker ondertekende verklaring van afstand van de aanvraag in functie van de schoonzus.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt.

Een verzoeker die zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad zou willen bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen.

De Raad stelt vast dat niet is betwist dat na het indienen van het voorliggend beroep verzoeker een nieuwe aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft ingediend in augustus 2018 en verzoeker op 7 augustus 2018 heeft verklaard afstand te nemen van zijn aanvraag tot gezinshereniging met zijn schoonzus. Uit deze nieuwe aanvraag blijkt dat verzoeker zich niet langer wenst te voegen bij zijn Nederlandse schoonzus, doch wel bij zijn Nederlandse echtgenote in functie van wie hij een nieuwe aanvraag heeft ingediend. Ter zitting trekt de raadvrouw van verzoeker zelf in twijfel of verzoeker nog een belang heeft bij het voorliggend beroep nu hij ondertussen een nieuwe aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Zij stelt zich naar de wijsheid te gedragen. Op die manier heeft verzoeker niet op concrete wijze zijn actueel belang aangetoond bij het voorliggend beroep wat betreft de weigering van verblijf van meer dan drie maanden (RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

3. Onderzoek van het beroep wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

Verzoeker voert in een onderdeel van het enig middel dat lijkt gericht te zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet.

Hij verschaft de volgende toelichting:

" L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme protégé le droit de l'individu au respect de sa vie privée et familiale. Le paragraphe 2 de cette disposition n'admet d'ingérence dans ce droit qu'à trois conditions cumulatives. L'ingérence doit être prévue par la loi, elle doit être conforme aux buts légitimes définis par ce paragraphe et doit être nécessaire dans une société démocratique. Cette dernière exigence signifie que la mesure doit être justifiée par un besoin social impérieux et notamment proportionnée au but légitime poursuivi (Cour.Eu.DH. 13/07/1995, n°84 p.277, CE n°61.972, 25/09/1996, RDE, 1996, p.755) ;*

L'article 8 protégé le droit de tout être humain de vivre ses relations affectives, sexuelles et familiales dans le respect de sa liberté, sa dignité et de sa responsabilité (JT Renchon « La convention européenne et la régulation des relations affectives et familiales dans une société démocratique » in mise en oeuvre interne de la convention européenne des droits de l'homme du jeune barreau de Bruxelles 1994 p.92) ;

L'article 8§2 de la CEDH n'admet d'ingérence de l'autorité dans ce droit qu'à la condition que cette ingérence soit prévue par la loi, et qu'elle constitue une mesure qui dans un état démocratique est nécessaire à la sauvegarde des buts légitimes définis, à savoir, notamment, la défense de l'ordre public ;

Cette dernière exigence signifie que la mesure doit être justifiée par un besoins social impérieux et proportionné au but légitime poursuivi (Cour Eur.DH, 13/07/1995, RDE, 1995, n°1995, n°84, p.277, CI n°61.972, 25/09/1996 RDE 1996 p.755) ;

Le Conseil du Contentieux des Etrangers rappelle cependant souvent que la jurisprudence de la Cour a, à diverses occasions, considéré que cette disposition ne garantissait pas, en tant que tel, le droit pour une personne de pénétrer et de s'établir dans un pays dont elle n'est pas ressortissante ;

L'acte attaqué constitue manifestement une ingérence de la partie adverse dans la vie privée et familiale de la partie requérante, laquelle est incompatible avec l'article 8, §2 C.E.D.H précité;

Aucun des buts légitimes rappelés dans l'article précité ne peut raisonnablement justifier une ingérence dans le droit de la requérante au respect d'une familiale ;

Que la partie adverse viole donc les droit subjectifs du requérant découlant de l'article 8 de la C.E.D.H et qu'elle exerce dès lors un excès de pouvoir et une ingérence disproportionnée ;

Il convient également d'invoquer à cet égard ce qui a été indiqué plus haut à savoir la réelle vie familiale entre le requérant, son frère EM. A. et la personne de référence, sa belle-soeur AB. C., établie par leur cohabitation ainsi que la prise en charge financière du requérant par ces derniers ;

Le même raisonnement s'applique à l'article 22 de la Constitution, lequel prévoit que le droit au respect de sa vie privée et familiale est garanti;

Concernant la mise en balance, dans les motifs de sa décision, des éléments de la vie privée et familiale du requérant dont le fait qu'il a en Belgique des membres de sa famille ;

La partie adverse a à cet égard non seulement manqué à son devoir d'effectuer un contrôle de proportionnalité mais a également violé le principe de proportionnalité entre les effets de la mesure sur le requérant et le but poursuivi par celle-ci, et ce conformément à l'article 8 de la CEDH ;

La partie adverse n'a manifestement pas effectué une correcte mise en balance ;

En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./ Finlande, § 150).

La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29).

L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

Dans son arrêt n°60 655 du 29 avril 2011, le Conseil du Contentieux des Etrangers a précisé que :

(...), le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

S'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

S'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Il peut en effet être circonscrit par les Etats dans les limites énoncées au paragraphe précité. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

En matière d'immigration, la Cour EDH a, dans les deux hypothèses susmentionnées, rappelé, à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant (Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 23; Cour EDH 26 mars 1992, Beldjoudi/France, § 74; Cour EDH 18 février 1991, Moustaqim/Belgique, § 43). L'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant, pour un Etat, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux (Cour EDH 12 octobre 2006, Mubilanzila Mayeka et

Kaniki Mitunga/Belgique, § 81; Cour EDH 18 février 1991, Moustaquim/Belgique, § 43 ; Cour EDH28 mai 1985, Abdulaziz, Cabales et Balkandali/Royaume-Uni, § 67). L'Etat est dès lors habilité à fixer des conditions à cet effet.

Aussi, la décision attaquée n'a manifestement pas pris en compte les conséquences désastreuses que provoqueraient le renvoi du requérant dans son pays d'origine ou de provenance."

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing manifest een inmenging betekent in zijn privé- en gezinsleven, die onverenigbaar is met artikel 8, § 2 van het EVRM. Geen enkel legitiem doel kan de inmenging rechtvaardigen in zijn familieleven. De gemachtigde zou de subjectieve rechten van verzoeker schenden en machtsmisbruik uitoefenen. Omwille van de samenwoning met en financiële steun van zijn broer en schoonzus zou er wel degelijk sprake zijn van een reëel familieleven. Wat betreft de belangenafweging vervolgt verzoeker dat deze manifest incorrect is nu de gemachtigde niet is overgegaan tot zijn plicht een proportionaliteitstoets te doen tussen de gevolgen van de maatregel en het beoogde doel. Verzoeker citeert uit een arrest van de Raad en concludeert dat manifest geen rekening is gehouden met de desastreuze gevolgen die zijn terugkeer naar zijn herkomstland zou veroorzaken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Vooreerst merkt de Raad op dat het hele betoog van verzoeker over de "inmenging" in zijn gezins- en privéleven, die zou moeten voldoen aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid van het EVRM, niet dienstig kan worden uiteengezet. Er is in casu enkel sprake van een eerste toelating, niet van een beëindiging van een verblijfsrecht, daarom is er geen sprake van inmenging in het gezins- en privéleven volgens de rechtspraak van het EHRM, zoals ook blijkt uit de door verzoeker geciteerde rechtspraak. Wel kan de verdragsbepaling ook een positieve verplichting inhouden en dit brengt een "fair balance-toets" mee.

De Raad onderzoekt dus of verzoeker terecht stelt dat de gemachtigde geen correcte belangenafweging heeft gedaan. Hiervoor is vooreerst vereist dat er een beschermingswaardig privé- en gezinsleven is aangetoond.

Wat betreft het gezinsleven verwijst verzoeker naar zijn Nederlandse schoonzus en broer. Waar het EHRM de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, ligt dat anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen meerderjarige familieleden onderling. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden) (In dezelfde zin EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ; EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK).

Verzoeker moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn broer en/of schoonzus aantonen, wil hij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

Het bevel om het grondgebied wordt als volgt gemotiveerd:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de broer van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde op redelijke wijze vaststelt dat er, in het licht van een terugkeer, geen sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven met de Nederlandse referentiepersoon.

In casu wijst verzoeker op het feit dat hij samenwoont met zijn broer en schoonzus en door hen financieel wordt gesteund. Echter het louter onder een dak wonen en financiële steun ontvangen, toont op zich nog geen beschermingswaardig gezinsleven tussen meerderjarige familieleden aan omdat dit niet inhoudt dat men niet zelfstandig zou kunnen functioneren, zoals de gemachtigde opmerkt. Het geven van financiële steun kan bovendien ook verder gezet worden op afstand mocht verzoeker zich in het herkomstland bevinden en dit werkelijk nodig zijn.

Verzoeker toont ook niet op andere wijze aan dat er sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgt. Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met zijn broer en schoonzus, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond zodat verzoeker zich niet op deze bepaling kan beroepen.

Wat de schending van een beschermingswaardig privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat hij hier een beschermingswaardig privéleven heeft in de zin van de voormelde bepaling.

In de mate dat verzoeker een schending aanvoert van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals vervat in artikel 22 van de Grondwet, moet worden opgemerkt dat artikel 22 van de Grondwet een zelfde inhoudelijke bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever “een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Er kan bijgevolg worden volstaan met een verwijzing naar de bovenstaande bespreking.

Een schending van artikel 22 van de Grondwet of artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Het middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES